

Goeden morgen, vrienden,

Nu is deze bijeenkomst de laatste bijeenkomst voor het Kerstfeest, die wij met deze groep hebben. Ik wil U daarom voor deze maal de keuze laten, of U hiervan voor Uw groep reeds een zuivere Kerstbijeenkomst wilt maken (graag), of dat U misschien aan ons wilt overlaten, wat we normaalbrengen. U kunt dus zelf bepalen. (Ik meen, dat de meningen in het algemeen uitgaan naar het Kerstgebeuren). Uitsstekend.

Dan moeten wij natuurlijk uitgaan van het Kerstfeest in zijn volle betekenis. Want dit Kerstfeest alleen te zien als de geboorte van Jezus op aarde, betekent de grote fout te maken je te onderwerpen aan een zeer willekeurige plaatsing van een dag op de kalender. Dan heeft Kerstmis geen werkelijke betekenis in de loop van het aardse jaar. Wanneer ik U er echter aan mag herinneren, dat ook b.v. de Midwinter-zonnewende in dezelfde tijd valt, dat vele andere godsdienstige feesten ook in deze zelfde weken vallen bij andere volkeren, dan zult ge misschien begrijpen, dat het Kerstfeest voor ons toch wel een zeer bijzondere betekenis heeft. Zeker, wanneer wij op aarde leven.

De aardbol, op haar tocht rond de zon, heeft een punt bereikt, waarbij zij bijzonder sterk onderhevig is aan invloed van bepaalde sterren en sterrenbeelden. Bepaalde planeten drukken sterker dan ooit hun stempel op het aards gebeuren. Want alle invloeden, die uit de ruimte tot dit zonnestelsel en deze wereld komen, werken mede om bijzondere invloeden kenbaar te maken bij alle leven. Zo zult ge zien, dat deze Kersttijd gekenmerkt wordt door een zekere wisselvalligheid, ongedurigheid en prikkelbaarheid. Dit is te danken aan de sterke invloed van Uranus.

Maar wij moeten logisch zijn. De symboliek van het komende licht is natuurlijk van belang. Belangrijker is: wat betekent deze tijd voor de aarde?

Het is nu ongeveer 80.000 jaar geleden, (82.000 jaar) dat de aarde zodanig veranderde, dat de huidige stand ontstond. Vanaf deze tijd is het jaargetijde, waarin Kerstmis valt, altijd voor de wereld belangrijk geweest. Vanaf dat ogenblik zien wij steeds weer dat grote geesten hun voornaamste werk gedurende deze dagen verrichten.

Jezus begon zeer zeker niet Zijn leven in de Kersttijd, laat staan op 25 December. Dit ligt verder; op het einde van Februari zelfs. Maar hij begon wel Zijn openbaar leven in de Kersttijd. Hij werd wel terugkerende in het land Zijner vaders na de vlucht, die voerde tot bij Egypte - daar rond de Kersttijd voor het eerst in de synagoge ontvangen.

Deze tijd is n.l. een tijd van geestelijke invloed. Altijd gaat de wereld heen en weer tussen twee uitersten; dat van de absolute geest en dat van de absolute stof. En die uitersten komen ook in haar baan tot uiting. De winter is de tijd van de geest en de geestelijke activiteit. De zomer daarentegen verwerpt het geestelijk streven meer en meer om te komen tot een sublimatie van alle stoffelijke groei en bloei, alle stoffelijk bewustzijn.

Kerstfeest betekent dus in de eerste plaats: tijd van geestelijke groei, van bewustwording van voltooiing a.h.w. van een levenscyclus gedurende één wenteling der aarde rond haar zon.

Hoe kan dat Kerstfeest voor ons bestaan? Wij kunnen ons ongetwijfeld vol sentimentaliteit op stalletjes en kribbetjes werpen, om daar na met trillend ontroerde stemmen, begeleid door orgel of harmonium - misschien ook moderner door de pick-up - iets over "Stille Nacht" te neurien. Maar die dingen hebben eigenlijk zo weinig betekenis. Dat is alleen maar een vorm geven aan een feest, dat door traditie geheiligd is. Hoe kunnen we werkelijk Kerstfeest vieren?

In de eerste plaats moeten wij ons weten open te stellen voor de invloeden van de tijd. En die invloeden van de tijd betekenen: denken keren tot jezelf. In jezelf een vol bewustzijn vinden van al hetgeen in je geleefd heeft in een afgelopen jaar. Tijd van balans, geestelijk balans. "Wat heb ik geleerd in het jaar, dat achter mij ligt? Het is tijd om strevend voor jezelf een geestelijk beeld te gaan opbouwen. Een beeld, waarin je jezelf schetst, in welke richting je je ontwikkeling verder zult staven in een komend jaar.

Een mens heeft een innerlijke vrede nodig. Zonder vrede kunnen mens en geest niet het volle bewustzijn bereiken. Dit is geen van het Kerstfeest; dit is geen traditie. Kerstmis is een feest van vrede op aarde. Van een ogenblik van stilstand, waar de stof nog niet vraagt en de geest niet meer jaagt.

Vrede hebben wij nodig. Vrede en harmonie met de natuur met ons stoffelijk wezen, met ons geestelijk streven, met de God, Die ons geschapen heeft. Zo moeten wij het "Vrede op aarde" niet alleen beleven, maar ons stellen als een doel in de komende tijd. Op onze eigen wijze. Stellende onze eigen inzichten, onze eigen begrippen, als richtsnoer. Maar als doel: de Grote Vrede.

Eerst wanneer wij op een dergelijke wijze het Kerstfeest hebben geanalyseerd, kunnen wij ons gaan bezighouden met de Kersttraditie, met het oude Kerstverhaal.

Want de wijzen kwamen uit het Oosten, priesters, vorsten, magiërs. Ze trokken door eenzame woestijnen, ze trokken door wouden en gebergten, en dagen en maanden duurde hun reis. Ze werden geleid door één enkele ster. Een ster maar. Een ster, die de andere mensen misschien niet eens zagen of er meer hebben afgedaan met een: "Ach, kijk eens, wat een aardige, mooie, heldere ster zich daar beweegt". Misschien hebben ze niet eens een beweging gezien. De beweging der sterren is zo traag in het oog der mensen.

Wij zouden eigenlijk - nadat wij voor onszelf geestelijke rijkdom hebben vergaard, ook naar een leister moeten zoeken. Wij noemen dat vaak anders: een meester, een geloof; zelfs: De Stem in mij" of "mijn innerlijke zekerheid". Wij hebben een leid-ster nodig. Iets, wat ons op de reis door leven en bewustwording heen een doel stelt. En we moeten evenals de wijzen weten, dat wij steeds weer die ster moeten volgen.

Drie vorsten van geestelijke grootheid en occulte begaafdheid kwamen in Jeruzalem. En ze waren de gasten van Herodes. Och, het zal zo vaak zijn voorgekomen, dat voorname en edele doortrekkende reizigers een ogenblik vertoefd hebben aan het hof van de vorst van Judea, de vier-vorst. Maar als je geestelijk gaat zoeken - en wanneer je bovendien zoekt naar de nieuw-geboren Koning der Joden, of, zoals wij, pelgrims, op onze wijze naar het nieuwe geestelijke licht, dat eenheid met God betekent, dan laat je je zo makkelijk verleiden om uiteindelijk dan toch maar een Herodes te aanvaarden.

Onze tocht naar het geestelijk bewustzijn voert ons telkenmalen weer in plotselinge vrede, in plotselinge rijkdom van ervaring. In een schijnbare vrijheid, zo groot, dat we een compromis willen sluiten. En dat is de grootste fout, die wij kunnen maken. Wanneer we dan voor onszelf misschien alles moeten kunnen accepteren, één ding mogen wij niet accepteren: het compromis, dat onze waarheid, ons licht vernedert en neerhaalt.

Drie vorsten zijn verdere getrokken. Maar zij hebben vertoefd in Jeruzalem. En, et wel: Hadden zij daar niet getoefd, zo waren zij in Bethleem geweest bij de geboorte. Door hun toeven kwamen zij - Grootmeesters van bewustzijn, wetende, vol esoterische kennis, eerst op de tweede plaats, na de herders in de velden, na de eenvoudigen van geest, die niet zochten naar een vorst of een koning; maar die, door het geestelijk licht getrokken, kwamen en neerknielden. Want dat leert ons de oude Kerstlegende, het oude Kerstverhaal.

Het licht en de waarheid worden niet geboren in de volheid van materiële pronk. Het kind werd geboren in een grot, die diende als stal. En wij mogen zeer zeker dus de geestelijke waarde van een bewustwording niet beoordeelen naar een stoffelijke reventuën of mogelijkheden, die ze schept. Maar meer nog: wij kunnen door geloof deze eenvoud sublimeren. Wij kunnen, juist zelve eenvoudig zijnde binnen het materiële, door geloof geleid, de engelen uit de hemel zien dalen en tot ons horen spreken. Misschien zijn er engelen, die een dergelijk iets verkonden. Misschien ook is het alken onze eigen geest, die verblindt wordt door het zien van werelden, die zij tot nog toe niet aanschouwde. Maar wanneer wij die waarheid aanvaarden en we accepteren dat geestelijk licht, dan kunnen wij tot aan de stal gaan, dan kunnen wij aanbidden en offeren. Onze offers zullen misschien niet zo groot en niet zo rijk zijn. Maar dan hebben we ook het recht om binnen te treden.

Maar laten wij niet vergeten, dat - zijn ze dan wat later gekomen - deze vorsten, die de weg gingen van het verstand, van de wetenschap, van de wijsheid, van de magie, dat zij het waren met hun gaven, die het mogelijk maakten, dat Maria en Jozef met hun Kind ontsnapten aan het bloedbad, dat door een anti-Christ, een Herodes, die zijn materiële rechten bedreid achtte, konden ontkomen. Want een reis naar Egypte was in die dagen ook kostbaar. En de offers, die deze vorsten

vorsten brachten, goud, wierook en mirre, zijn niet alleen symbolisch maar waardevol.

Het zijn de eenvoudigen van hart, de kleine mensen, die over het algemeen een waarheid het eerst erkennen. Omdat zij niet vragen, maar gevoelsmatig accepteren. Degenen, die zoeken met het verstand, hebben een zwaardere weg voor zich. Zij moeten eerst zoeken en gevonden hebbende zich oriënteren op het geestelijk licht, op de leidster, die zijn aanvaarden. Opdat zij die kunnen berekenen in haar baan en gang. Dan moeten zij zeggen: "Ziet, hier geven wij al onze wijsheid, al ons bewustzijn". Slechts door deze gaven kan dan de openbaring, de geestelijke vrijheid, de vrede des harten leven op deze wereld.

Dat is de symboliek van Kerstfeest. Een symboliek, die ons duidelijker wordt, wanneer wij begrijpen, dat elk jaar weer door de gunstige omstandigheden de menselijk geest, werkzamer dan ooit tevoren, uitgaat en zoekt naar nieuw bewustzijn en nieuwe waarheid. Dat die mens, erger dan ooit, wordt telt om ofwel de materie de opperheerschappij te geven (Herodes), ofwel in simpele aanvaarding neerknielt en zich opnieuw laat leiden door het geestelijk principe, dat nu eenmaal zijn keuze, zijn waarheid is.

In deze tijd wordt de Christus steeds weer geboren, ook wanneer het al 2.000 jaar geleden is, dat het Kind Jezus geboord werd door zijne Moeder. Ook nu nog, rond deze dagen, wordt in de mensen waarheid geboren. In de vertederung en verstilling van het uiterlijk misschien sentimentele Kerstgebeuren wordt er telkens weer een gedachte gebracht, een waarheid die een ogenblik de mensen stom en stil achterlaat.

Maar ja, meestal zijn dat de eenvoudigen van geest, de herders. In hun Kerken vinden zij ploeying het innig contact met een goddelijke waarde.

En de Herodessen van deze tijd, zij vermoorden de werkelijkheid en laten alleen een gipsen stal en een stenen Christuskind achter. Want de Waarheid mag niet bestaan; anders wordt ~~het~~ heerschappij bedreigd.

En hoe gaat het met de wijzen dezer wereld? Met de mensen, die naar bewustwording zoeken? Die sterker en sterker trachten door te dringen in het goddelijk geheim van het leven? Zij laten zich maar al te vaak verleiden door de pronk, die deze Herodessen der moderne tijd uitstallen. Door het rumoer en lawaai van de Kersttijd laten ze zich verleiden om "gezellig" Kerstfeest te gaan vieren. Ze luisteren vol ontroering naar de majestueuze melodiën, maar zij vergeten op het juiste moment de waarheid te vatten, de ster te volgen; totdat zij begrepen hebben, wat deze tijd voor hen betekent; de gaven van hun wijsheid, hun bewustzijn, hun goede wil en hun groeiend verlangen naar volledige bereiking neer te leggen aan de voeten van de pas-geboren waarheid. Het offer van al, wat zij bezitten.

Daarom is zo menig Kerstfeest eigenlijk een feest van de geestelijke kindermoord. De pasgeboren gedachten, de waarheden, de lichtende Kracht in de mensen, wordt gedooft zo snel, als ze geboren is. Ze gaat onder in een zee van Kerstliederen, kruidnagelwijn en banket. Omdat de wijzen dezer wereld liever aanzitten met Herodus, dan te zoeken naar de eenvoud.

Maar ook wij zijn - op onze bescheiden wijze - misschien reeds "wijzen uit het Oosten". Want de meesten onzer, ja, allen onzer hier aanwezig zijn oud. Onze tocht duurt reeds langer dan aan mensen-leven. We hebben vele vreemde landen gezien: landen van geestelijke sfeer, landen van stoffelijk bestaan. Wij zijn ook een beetje "wijzen uit het Oosten". We bevinden ons thans in een Jeruzalem van stoffelijke waarden.

Wanneer wij uittreden uit deze stof en onze geest vrijelijk laten gaan, dan vinden wij - zodra wij de stof verlaten - de leidster, die ons brengt naar de nieuw-geboren waarheid; die ons in contact brengt met de juist nu zo sterk kenbare invloed van lichtende kracht op deze wereld. Dan kunnen we een eenheid bereiken daarmee. Dan kunnen wij de waarheid reddend. En voor onszelf het doel van ons leven bereiken.

Zullen wij dat doen? Zullen al degenen, die woorden als deze horen, in deze en komende dagen, trachten tenminste om dat Licht te ontvangen? Trachten om de ster terug te vinden? de leidster, die ze verloren hebben? Trachten om de blase-witing van "Nou ja, dat is toch eigenlijk allemaal minder interessant en belangrijks; dat weten we toch al; wel "terzijde te stellen? Om te zoeken naar de simpele waarheid, i.p.v. naar de complexe schoonheid? Ik weet het niet.

Maar ik weet wel, dat alleen, wanneer men dat doet, het Kerstfeest voor die mensen zal zijn "een waar Vrede op aarde". Geen Pax Judeorum. Geen vrede der Joden, zoals Herodes biedt aan degenen, die komen. Geen vrede met menselijke beschaving en maatschappij dus in uw tijd. Maar een vrede Gods. Een vrede, die in ons is.

Wanneer de vrede in ons is, dan moge de wereld één woestenijs

woestenij zijn van sneeuw, ijs, van barheid en kilte - dan zal er voor ons een symbool zijn van Kerstfeest. En beschut door dat symbool zullen wij, wanneer de nacht der cosmos ook de aarde beroert en haar licht verduistert, nog steeds kunnen zingen; "Stille Nacht, Heilige Nacht". Wetende, dat uit alle duister opnieuw het Licht geboren wordt. Wetende, dat het Licht, dat in ons woont, nooit kan sterven.

Dit, mijn-e vrienden, is dan de Kerstgedachte, die ik voor U voor vandaag wil voorleggen. Ik hoop, dat ze U voldoende is. Ik zal U het medium thans vrijgeven en heb zo weinig mogelijk gebruik gemaakt van de werkelijke uitdrukking van mijn persoonlijkheid om hiermede het medium iets te sparen. (het medium had koorts, J.B.)

Ik dank U voor Uw aandacht. Een goede Zondag verder.

Nu, goeden middag, vrienden,

U heeft dan zelf gestemd voor Kerstfeest vanmorgen en vandaar, dat U mij op het ogenblik op het appel ziet verschijnen met een onderdeel, dat bij een Kerst-bijeenkomst nu eenmaal schijnt te behoren: met een kerstverhaal. Maakt U geen zorgen, dat het alleen maar een verhaaltje is hoor. Als U zich de moeite getroost, kunt U er een hele hoop uithalen. Maar bij Kerstmis hoort nu eenmaal een Kerstverhaal. Een dus..... Het verhaal van de kleine ster, die zo ver reisde.

"Er was eens een ster. Nou ja, een ster is misschien erg veel gezegd. Het was eigenlijk een soort van cosmische glimworm, die ergens ver buiten de begane paden van de grote, gewichtige sterren met al hun planeten zijn weggetje zocht ergens naar een licht. Want die kleine ster droomde ervan, dat zij eens belangrijk zou zijn. Maar ze was zo klein. Ze kon nooit een zon worden. En daarom doolde deze kleine ster door alle ruimte en alle werelden.

Eerst, toen ze geboren was, droomde ze ervan, dat ze zou groeien. Groeien tot ze groot en machtig zou zijn, planeten baren en zo het Al vullen met een nieuw leven en een nieuw bewustzijn. Maar arme, kleine ster. Sterren groeien niet zo hard. Sterren groeien eigenlijk haast nooit meer. En wanneer een kleine ster gaat groeien, dan sterft ze. Maar dat wist de kleine ster nog niet en zo droomde ze en trok tevreden haar baan, ergens ver, in de buurt van Aldebaran.

Toen echter ze enkele miljoenen jaren jaren reeds haar baan had getrokken, besloot ze op een andere wijze verder te gaan. Want als een kleine ster in zijn eigen banen niet past en daarin niet groeien kan - en de ster wil toch wat zijn en wat worden - dan moet zo'n ster wel een verre tocht gaan maken, zoekende naar een plaats, waar een kleine ster wel belangrijk is.

Eerst ging ze naar een machtige zon, die daar in de buurt schitterde, samen met zijn tweeling. "Grote Ster, zei de kleine ster, "hoe wordt een ster zo belangrijk, als jij zijt?"

Wees jezelf genoeg", zei de grote ster. "Wees jezelf genoeg en draai je eigen weg en laat je voeren door de stromingen in de ruimte. Dan ben je groot en machtig". Maar de kleine ster was zo klein, dat zelfs de stromingen in de cosmos haar een beetje spottend terzijde wierpen. Zij was niet groot genoeg. En dus ging zij verder, een beetje beledigd eigenlijk.

Toen kwam ze bij een witte dwerg, die fel-schitterend zich voorbereidde op een langzaam zich uitbreiden en het baren van een nieuwe planeet. "Zeg eens, kleine dwerg, hoe kan een kleine ster als ik belangrijk worden?"

Zoek iets nieuws te baren", zei de witte dwerg. Maar een kleine ster heeft geen materie en geen dichtheid genoeg om iets nieuws te baren. En droevig ging de kleine ster verder.

Zij kwam bij een blauwe reus, die verlaten in de ruimte stond en wervelend wat dood gesteente rond zich meesleurde, alsof het een treurige dodendans was. "Blauwe reus", zei de kleine ster, "hoe word ik een grote, een belangrijke ster?"

De blauwe reus keek droevig en zei: "Och, kleine ster, wij zijn, wat het lot ons gemaakt heeft. En we moeten onze weg gaan. Ik, somber van kleur, droevig met mij slepend de restanten van mijn machtige planeten, oud en moe moet gaan; tot ik zal blussen of misschien in een nova nieuw geboren worden. Zo zal het ook jou gaan, kleine ster. Er is geen belangrijkheid in het leven"

Toen werd onze kleine ster wanhopig en ze vlood tot aan de verste einders van het Al. Ze zocht in de diepe duisternis. En overal riep ze haar vraag: Hoe kan ik, kleine ster, toch belangrijk worden? Hoe kan ik iets waard zijn? En de ledige ruimte gaf geen antwoord. Alleen kwam de echo; "iets...." En de ster begreep het niet. Ze wilde zich storten tot in de diepte van een pasgeboren nevel, waar er in de gloeiende wolken van oer-materie ster na ster geboren werd. Maar de werking van de nevel slingerde haar weg, ver en ver. Alsof ze zeggen wilde: "kleine ster, jou heb ik niet nodig".

Zo verworpen en eenzaam was de kleine ster, dat ze op haar verre reis zich liet drijven door de snelheid, die ze toevallig gekregen had. En ze doorkruiste vele ruimten. Als een kleine vlek licht schoot ze in de grote ongeziene ruimten voort, die haar ver voerden van het Melkwegstelsel en alle andere nevelstelsels. Dan weer een ogenblik een nevel passerend, een ogenblik haar weg vlechtsende tusschen de grote sterren, haar eeuwige vraag herhalend: "Hoe word ik, kleine ster, belangrijk?"

So kwam er dan een ogenblik, dat zij - wederom uitgesteoten door de werveling van een velen - in de eenzame ruimte haar vraag veranderde: "Hoe kan ik dan nuttig zijn? Wat betekenen ik dan? Waarvoor besta ik?" En vreemd de ruimte, die haar nooit antwoord had willen geven, toen ze vroeg, hoe ze groot en gewichtig kon worden, wist nu wel een troostrijk antwoord.

"Niets bestaat voor niets. Alles heeft een doel. En alles een bestemming. Ook jij, kleine ster."

Toen werd het de kleine ster wat lichter om het hart. Het was net, of haar haast dovend lichtje, weer wat meer kracht en fonkeling ~~verwief~~ verwief. "Ik besta dus met een doel", zei de kleine ster. "Maar welk doel?"

De ruimte zweeg. En de stromen der cosmos gingen aan haar voorbij. Door haar eigen snelheid zocht ze zacht een baan, tegen alle kenbare drijving der sterren in. En ze wist niet eens waarheen.

Toen peinsde de kleine ster: "Wat zou het goed zijn, als ik dan tenminste maar op al mijn reizen één keer een goede tijding zou kunnen brengen, één keer een mens, of een ster, of een planeet geluk zou kunnen brengen. Wanneer ik dan maar één keer een doel zou mogen hebben, dat voldoende is om je leven te vullen."

En toen was het net, of de ruimte zacht begon te fluisteren. Maar de kleine ster kon het nog niet verstaan. Het was of stemmen - uit onbekende verten, verder nog gelegen dan het grote Al, wat ze nu al millioenen jaren lang doorkruiste - haar iets wilden zeggen. Ze verstond het niet. En toch voelde ze zich niet zo eenzaam meer. Het was, of ze gelukkiger werd. En haar sterrelicht werd sterker en sterker.

"Ach", zei toen de kleine ster tegen zichzelf, "Waarom zou ik vragen? Maar ik zou willen sterven, wanneer ik één keertje maar, één keer iets zou kunnen doen, waardoor deze sterrenhemel schoner wordt, waardoor het "zijn" gelukkiger wordt".

En toen sprak de ruimte: (Tenminste, het sterretje dacht, dat het de ruimte was). "Deze wens zal U vervuld worden. En ge zult voortgaan op de wegen, die Ik U drijven zal". Het was net, of het sterretje vaart kreeg. Maar ze voelde zich gelukkig. Er was een doel in het leven. Er was iets te volbrengen, iets te doen. Ze wist wel niet wat. Maar ach, een kleine ster is al gelukkig, wanneer er tenminste het bewustzijn is, dat je niet bestaat voor niets. Haar licht werd helderder en feller.

Zo joeg zij voort van einder tot einder. Tot ze weer in de Melkweg kwam, zoekende langs alle wegen en paden en... steeds sterker, sterker werd haar licht. Maar haar kracht en materie stroomde achter haar weg als een brede staart. En sommige denkende schepsels in het Melkwegstelsel zeiden: "Ziet, daar gaat een nieuwe komeet". Zo naderde dat sterretje de aarde.

Er zaten wijzen op de torens van tempels en paleizen. En ook zij zagen het kleine licht. Ze zagen, hoe het kwam uit een bepaald sterrenbeeld en voortstreefde tot de aarde. Ze zeiden tot zichzelf: "Hier moet iets bijzonders gaan gebeuren, Dit is een voorteken". Maar de kleine ster wist van niets. Alleen... hoe meer ze die kleine zon naderde met zijn planeten, die zonstatisch rondansten, hoe vreugdiger het haar werd om het hart. Het was, alsof ze voelde: "Hier word je bestemming vervuld".

De wijzen zijn de kleine ster nagetrokken. De kleine ster wist het niet eens. Want ze was maar klein en nietig en wist weinig van mensen en mensengedachten af. Maar toen ze dicht bij de wereld kwam, dicht bij de aarde, toen was het haar plotseling, of rond haar jubelende stemmen een lied zongen: "Zie, hier komt de bode; de bode des heils". De kleine ster zag rond zich en vroeg zich af: "Maar wie dan? Ze kon zich niet begrijpen, dat ze het zelve was."

En beneden zich zag ze een steeds groter licht, een licht als van een ster. Maar dan zo wonderschoon, zo diep, zo vol, dat het leek, of meer dan een hele sterrennevel straalde hier uit één kleine plek op een kleine planeet. En zo richtte ze haar baan - of werd die baan gericht? - op een klein plaats op een kleine wereld. Die plaats heette Bethleem. En over het kleine sterretje spreekt men nu nog, als "de ster van Bethleem".

Maar het kleine sterretje weet het niet. Want toen het daar stond te stralen in de nacht, ging er zoveel van het denken van die kleine ster uit naar die plaats, waar het geestelijk licht groeide en bloeide dat de ster zelf stierf. De mensen zagen haar langzaam slinken, de staart werd kleiner het licht werd kleiner.

Het was nog een kleine lichtpunt. En men zeide: "Wat een snelheid heeft die komeet". Omdat men niet begreep.

Want al, wat deze kleine ster had aan materie, dat straalde ze uit in haar vreugde; in de grote vernieuwing, waardoor ze werd als een zon in de Kerstnacht. En haar wezen? Dat dwaalt niet meer door de ruimte. Want de kleine ster heeft haar doel gevonden. Ze is belangrijk en gewichtig geworden. Al is het dan misschien, dat ze er zichzelf niet van bewust is, Maar ze weet, dat ze één is met de grote Kracht, met het grote Licht, dat op aarde werd vertegenwoordigd door Jezus, de zoon van Jozef en Maria. "

En dat is het Kerstverhaaltje. Maar - ik mag natuurlijk wel eventjes een parallel trekken, voordat we aan een laatste spreker het woord gaan geven. Zijn wij mensen eigen lijk niet precies als de kleine ster? Zijn wij geesten eigenlijk niet precies als een kleine ster? We staan daar midden in de grote schepping en we vragen ons af: Waarom bestaan we eigenlijk? Wat is het doel van ons leven? En overal, waar we zoeken, waar we denken raad te kunnen vinden en heul, daar vinden we niets. Daar stoten we onze neus weer, keer op keer.

Dat komt, omdat we eigenlijk voor onszelf zoeken. Zolang we voor onszelf zoeken, gaat het ons net als dit sterretje. Dan blijft ons alleen maar teleurstelling. Dan zoeken we tot in de grootste diepte van het bestaan, tot in de afgronden van hartstocht en haat. Dan zoeken we in licht en duister en we vinden niets.

Maar wanneer we gaan proberen om onszelf een beetje te vergeten, dan verandert de zaak. Want dan lijkt het net, of de wereld toch wel belangrijke ker is. En onwillekeurig ga je je toch meer uit en tot die wereld. Je gaat meer stralen. Zoals dat sterretje een sterker licht kreeg. Dan weet je nog niet, waarheen je leven je voert. Maar je voelt je voortgedreven door een nieuwe kracht. Het is net, of iemand je helpt, je geleidt en je voortvoert.

En dan komt er een ogenblik, dat je als mens of als geest ook een licht ziet, zó groot, dat je jezelf vergeet en in louter vreugde je eigen stoffelijke materie van je afslingert, als een vreugde-vuurwerk, om te tonen hoe groots en hoe wonderbaarlijk hetgeen is, wat je ervaart.

Ja, en dan blijf je over, één met het licht, wat je gekend hebt, opgaande in God. Dan zien we misschien ook wel Kerststerren. Want wanneer je zo alles geeft ommetwille van de goddelijke vreugde, die je ervaart, de openbaring, die je in jezelf plotseling gerealiseerd hebt, dan ben je ook weer een licht voor anderen. Een licht, dat hen misschien evenzeer voert naar deze bron van bewustzijn en eenheid, die voor ons allen is: het Goddelijk Licht.

Nu hoop ik, dat U me niet verwijt, dat ik een vervelend verhaaltje heb verteld. Dat U mij ook niet zegt, dat het niet past voor een groep als deze die toch wat verder gevorderd is. Want het is het beeld van ons aller leven gevat in een beeld van Kerstmis. Nu geef ik het woord aan de laatste spreker die dan voor U zal sluiten. Ik wens U allen nog verder een prettige dag.

Goeden middag vrienden.

We zullen dan besluiten met Het Schone Woord en ik laat U de keuze, of we dit mediterend zullen doen, of in meer poëtische vorm.

(Poëtische vorm - sterrenregen).

Sterrenregen.

Er flonkeren diamanten in 't nachtelijk blauw,
verschietende sterren, die zweven,

En 't schijnt me, of dat de ruimte opeens gaat leven, (3x),

Er zijn kleine lichten, die doven zo snel,

ze schieten zo schichtig weer heen,

Dan blijft mij het blauw en de sombre nacht

En ik voel me alleen, zo alleen.

De sterrenregen, die schiet mij voorbij,

Een vlaag van wat lichtende vonken,

En ver klinkt mij weer het mens';ijk geraas:

Machines, die vliegen en ronken,

en stemmen in zinloos gedaas.

En ik zie er mijn wereld nog slechts door een waas

'k Keer in mij en vind er de duistere nacht,

Als is alle kracht mij ontnomen.

En ik vraag mij: Wanneer zal voor mij nu de dag en

Het lichtend bewustzijn komen?

Want gedachten, die flonk'ren en schieten weer heen

- Een geestelijke sterrenregen;

En dan ben 'k weer alleen, alleen.

Wat houdt het licht toch tegen?

Ik zoek een grens en vind er geen

Ik zoek een licht; vind duisternis,
Ik wil rijkdom van leven en geest,
En ik vind alleen gemis.
Ik blijf achter, eenzaam en barbaars
De sterrenregen gaat voorbij.
Gedachten, opgewaaid en weer gedoofd
Hebben de hemel van luister en licht
Mijn ziele van krachten beroofd,
Maar wonder, wat tintelt het hemelse veld,
Wat wint er aan kleuren en kracht?
Wat is het, dat plotseling mij licht mij geeft,
Wat is dat voor hemelse Macht?
De zon van mijn leven, de zon van mijn geest,
Het Licht uit de Schepster geboren,
Verlicht heel mijn wereld, mijn hemel getint.
Door het komende zonnegloren
van geest, - en ik ben niet meer alleen.
Licht en licht en lichtende kracht,
Hemelse Geest en Hemelse Macht
Verdrijven de diepe en duistere nacht;
Hebben mij licht en bewustzijn gebracht.
Ik ga in het goddelijk Licht mijn wegen,
En droom niet meer van het flitsende spel
Van gedachten, als sterrenregen.

Goeden morgen.